

[Hanne Reintoff.]

denne demokratiske, antibureaukratiske holdning. Jeg har ikke her et øjeblik talt om visse topledere i fagbevægelsen, som f. eks. i de sidste måneder har villet optræde i rollen som barnepige for de tillidsmænd, der har givet udtryk for utilfredshed med den siddende regering. Disse ledere driver en formel oppositionspolitik, men reelt er de faktisk med til at støtte den siddende regering ved at undertrykke arbejdspladsernes uvilje mod regeringens politik.

Vi diskuterer så tit til venstre i dansk politik, om man skal være støtteparti for de europæiske socialdemokratier rundt omkring i de forskellige lande. Det var måske nok så interessant at konstatere, at rundt omkring i Europa er ledelsen, jeg siger udtrykkeligt ledelsen, af de store socialdemokratier altid villig til at være støtte for de borgerlige kræfter.

Statsministeren sagde i sin tale, at der skulle føres en aktiv og realistisk udenrigspolitik. Det kan derfor forekomme mere end påfaldende, at der ikke bliver lagt mere vægt på et af de mest brændende udenrigspolitiske problemer ikke mindst for Danmark, nemlig Tysklandsproblemet. Gennem sin 20-årige eksistens har Den tyske demokratiske Republik bevist sin levedygtighed, hvad enten man nu kan lide det eller ej. Over for Danmark har den ikke alene vist sig som en værdifuld handelspartner, men har i det hele taget vist interesse for og åbenhed over for bedre politiske relationer. Tiden er inde til — og det tror jeg også befolkningen opfatter som realistisk og aktiv udenrigspolitik — ikke blot at anerkende Oder-Neisse grænsen, men også at anerkende DDR, og jeg regner med, at man i hvert fald snarest optager forhandlinger om aktuelle, brændende problemer — som visafordholdene, som man jo faktisk sommeren igennem ligesom har gået og propageret med at man har ordnet.

Anerkendelse af de europæiske grænser er i de senere år på baggrund af den hittidige vesttyske politik blevet et hovedproblem. Man kunne her give udtryk for det ønske, at visse danske politikere gjorde status en ekstra gang, at de gennemgik den politik, som vores folketing førte i 1930'erne, og besluttede sig for at gøre alt for, at vi ikke én

gang til kom til at føre en politik, der kan føre os med ud i en lignende katastrofe, noget, der var en katastrofe også for de politikere, der dengang ikke klart ville tage afstand fra de daværende tyske ønsker om territoriale udvidelser.

I den forbindelse håber jeg, at den danske regering nu efter det vesttyske valg vil tage skridt til indtrængende at opfordre den vesttyske regering til at underskrive ikke-spredningsaftalen for atomvåben. Det hævdes altid fra dansk side — forsvarsministeren har gentaget det flere gange over for mig — at vi via NATO har kontrol med tysk oprustning og militær. Jeg har aldrig troet på den påstand, lige så vel som jeg ikke havde nogen anledning — det viste sommeren jo — til at tro på forsvarsministerens påstand om, at der ikke var biologiske og kemiske krigsvåben i Vesttyskland; det fik jeg et klart udsagn om i december, og her i sommer kunne vi læse en indrømmelse af, at det var der. Jeg tror altså ikke på, at vi har nogen kontrol med vesttysk militær, men hvis man mener, det er rigtigt, så kunne vi måske nu bruge den nye politiske situation i Vesttyskland til at vise, at det har en vis indflydelse, hvad vi siger i Danmark.

Må jeg til sidst gøre en bemærkning til hr. Per Federspiel. Hr. Per Federspiel viklede sig ind i en diskussion om, hvad hr. Per Hækkerup havde læst eller ikke læst. Det skal jeg ikke blande mig i; det eneste, jeg formodentlig kan blive enig med hr. Per Federspiel om, er, at man ikke skal fare med løse påstande, og man kan faktisk, hvis man læser erklæringerne fra Budapest og Karlovy Vary, få at vide, hvad Sovjetunionen mener om en europæisk sikkerhedskonference. Det er muligt, det ikke passer én, men man kan altså, hvis man læser dokumenterne — ligesom jeg kunne forstå hr. Per Hækkerup skulle have gjort — få det at vide.

Erling Dinesen: Jeg vil gerne sige et par ord om fremmedarbejderproblemet og stille et spørgsmål til arbejdsministeren herom.

Det fremgår af åbningstalen, at arbejdsministeriet har nedsat et udvalg til at beskæftige sig med disse forhold. Det synes jeg er udmærket, men jeg vil gerne spørge arbejdsministeren, hvor langt man er kommet med arbejdet. Jeg har nemlig en fornemmel-